

være rigtigst, at udslette hele Slutningen af det Forslag til Titlens Affattelse, som vi have stillet under Nr. 6, og i Stedet for blot at sætte Ordene „m. m.“ til den. Dersom det høje Thing nemlig ogsaa nu gaar ud paa at ophæve § 11 i Forordningen af 15de Juni 1792 og Loven af 25de Juni 1870, saa er dette jo dog kun at forstaa saaledes, at det gjælder for Fremtiden, medens de nævnte Bestemmelser skulle vedblive at være i Virksomhed for de Kontrakter, der allerede maatte være indgaaede under deres Bestaaen. Paa en Tilføielse af et saadant „m. m.“ gaar Stortallets Undringforslag under Nr. 7 ud:

Formanden: Jeg veed ikke ret, om den ærede Ordfører tog det ene Titelforslag, det under Nr. 6, tilbage til Fordeb for det andet, hvad der jo vilde lette Afgjørelsen.

Ordføreren: Jo, det tør jeg paa Udvalgets Begne ganske vist tillade mig, saaledes at det kun foreslaas, at Lovforslagets Titel forandres derhen, at der sættes „m. m.“ til samme.

Formanden: Der foreligger altsaa nu kun Titelforslaget under Nr. 7, idet Udvalget tager sit Forslag under Nr. 6 tilbage. (Ordføreren: Ja). Hvis Ingen optager dette sidste Forslag, er det bortfaldet. (Ophold). Det er saaledes bortfaldet.

Carlsen: Det ærede Thing vil have bemærket, at jeg med Hensyn til Forhandlingerne om de enkelte Bestemmelser i det foreliggende Lovforslag i det Hele har holdt mig tilbage, og det for det Første af den Grund, at Svaret for, hvad jeg ansaa for Ret, var i gode Hænder, og dernæst fordi jeg i Princippet anser det hele Lovforslag for forkasteligt, hvad jeg allerede har udtalt ved anden Behandling. Jeg har med Hensyn til dette Forslag om igjen at indsætte en Bestemmelse om at forbyde Forpagtninger paa 50 Aar kun nogle faa Ord at sige. Det ærede Thing vil erindre, at jeg meget udførligt har karakteriseret det hele Foretagende i Betænkningen af 23de

Marts forrige Aar i mit Separatvotum, og jeg skal i det Hele henholde mig til, hvad jeg der har sagt. For mig personligt vil det altid staa som uføreneligt med min Følelse af, hvad jeg her i Landstinget kan gjøre, at affasse en Lov, som man saa nylig har givet, og som man maasse ikke engang har prøvet. Jeg kan heller ikke egentlig se, at der i Stortallets Betænkning er anført væsentligt andet end det, at man har fordærvet disse frie Forpagtninger ved at gjøre dem til Noget, der skulde ligne Fæste, saaledes at Støren ikke har stor Brug for dem, og at man derfor ligesaa godt kan affasse dem. Et saadant Raasonnement og en tilsvarende Fremgangsmaade kan jeg for mit eget Bedømmende ikke finde forsværlig, og jeg maa derfor stemme derimod. Jeg vil gjøre opmærksom paa, at Forordningen af 15de Juni 1792, der tilstod de frie Forpagtninger, som man nu karakteriserer som stiftende mod Fæstelovgivning og dens Aand i det Hele, netop stammer fra den Tid, da den store Landbokommission, som blev nedsat den 25de August 1786, had i fuld Virksomhed. Det var den Landbokommission, som med Hensyn til sin Behandling af Fæsteforholdene og Landboforholdene i det Hele egentlig har vintrent al den Fortjeneste, som det forrige Aarhundrede har af Landboforholdene, og der skal vist heller ikke i den senere Tid kunne paabises nogen Anden, som i den Grad har gjort sig fortjent af Landet; men denne Landbokommission har slet ikke anset Bestemmelserne om de frie Forpagtninger paa 50 Aar for uførenelige med Fæstelovgivningen. Jeg tror derfor, at det, der driver til Affattelsen af Ret til at bortforpagte ikke er Noget, som har en virkelig Grund i Fæstelovgivningen. Jeg tror, at det egentlig er en Berragtning, der først er kommen frem i Forbindelse med, at man vil presse paa for at fremskynde Overgangen til Selveiendom; men det maa i alt Fald jeg, efter hvad jeg allerede udtalte ved 2den Behandling, anse for aldeles utilstedeligt. Jeg har sagt, at det strider mod Grundlovens Tanke, at det derfor er Noget, som jeg paa ingen Maade finder tilstedeligt. Jeg tror desuden, at man skal tage sig meget